

NOVINY **STUDENTSTVA** GFPVM

—
únor 2021

Obsah

- 1** Český červený kříž
- 2** Drtím se
- 3** Literární okénko
- 4** Distanční, či prezenční?
- 5** Distanční, či prezenční?

Milé čtenářky, milí čtenáři

Jak se máte? Ale doopravdy?

Rok 2020 byl pro nás všechny zajisté jiný než ty předchozí. Všichni jsme vyzkoušeli něco nového a řekla bych, že většina z nás dělala i něco navíc. Ať už jste chodili běhat, šili roušky, začali svůj vlastní podcast nebo třeba jen přečetli pár knih, pro váš seberozvoj to zajisté něco znamenalo. Inspiruje mě pozorovat, co všechno mí vrstevníci dokážou. A co ještě dokážeme.

Více než nabádat vás ještě k větší aktivitě, bych spíš však chtěla poukázat na důležitost psychického zdraví. Občas je totiž stresující dívat se, jak si všichni odškrtávají položky ze svých to-do listů, zatímco vy jste strávili celý den v posteli. Život ale není soutěž.

Tato slova píšu tři týdny po termínu, který jsem naší redakci sama stanovila. A to je v pořádku. Mohla bych si to sice vyčítat, ale raději se zaměřím na všechno, co jsem zvládla. Zaměřím se na to, že tato slova vůbec píšu.

Zeptejte se dnes sami sebe: „Za co jsem dnes na sebe pyšná/ý?“. A odpovězte si.

Do roku 2021 vám přeji právě, abyste na sebe byli pyšní. Abyste, ať už budete dělat cokoli, své úspěchy nepoměřovali podle jiných, ale podle vlastního progresu. Aby chvíl, kdy budete mít chuť všechno vzdát, bylo co nejméně. Ale i občas něco vzdát je v pořádku.

Hlavně nezapomínejte dýchat.

Příjemné čtení

Barbora Trčková

MIMOŠKOLNÍ AKTIVITY

Český červený kříž

V tomto čísle NOSTu Vám představím Český červený kříž. Jde o sdružení zdravotníků a dobrovolníků, které baví nejen učit se nové věci, ale hlavně pomáhat druhým.

Naším cílem je šířit problematiku první pomoci mezi širokou veřejnost. Navštěvujeme proto nejrůznější zařízení, od základních škol až po odborná pracoviště, kde vše názorně vysvětlíme a předvedeme. Samozřejmě nesmí chybět realisticky namaskovaná zranění všeho druhu.

Kromě již zmíněných přednášek nás můžete vidět na kulturních a sportovních akcích, kde zajišťujeme zdravotnický dozor nebo předvádíme základy první pomoci. Také se pravidelně účastníme nejrůznějších soutěží a vzdělávacích akcí prověřující naše znalosti a dovednosti poskytnutí pomoci zraněnému člověku. Setkáváme se zde jak s běžnými řeznými ranami

a zlomeninami, tak i se závažnějšími případy jako jsou například anafylaktický šok nebo poraněná páteř. Nejednou jsme získali první místo!

Každé léto navíc pořádáme příměstský zdravotnický tábor a přes školní rok pravidelně probíhá zdravotnický kroužek v SVČ Domeček.

Jestli tě tento článek zaujal, zajímáš se o zdravotnědu a rád trávíš čas mezi super lidmi, přidej se k nám! Já sama jsem členem už třetím rokem. :)

— Andrea Němcová, 1.B

Drtím se.

Mám špatné známky z fyziky, mám se v ní prý zlepšit. Baví mě? Ne. Tak proč nad ní sedím a „DRTÍM SE“? Nevím, ale všichni to po mně chtějí. Po X letech na gymplu jsem si ověřila, že fyziku nikdy nepochopím a nikdy ji nebudu chtít studovat.

(Abych paní fyzice nekřivdila, není jedinou osobně nedůležitou součástí mé školní docházky.)

Problém však nastává v momentu mého vzdoru vůči nakloněné rovině nebo NaOH. Nejenže můj pokus o rezignaci nechápe učitel, ale také vyšší moc. Takže mi nezbývá nic jiného než se nabílovat vzorečky, které zapomenu pět minut po testu. S písemkou odchází kus mé psychické stability, ale také čas, který jsem mohla rozumněji investovat. Jakkoliv. Třeba do učení jazyků, dějepisu nebo prostě jen do hraní videoher. Vše, co si vybereme dle vlastní vůle, dává větší smysl než zdvižený prst učitele. Jen my sami cítíme nejlépe své potřeby a cíle.

A i když člověk míní, život mění... tak se potřebnou látku naučíte mnohem rychleji ze svobodného zájmu, než ze strachu z prospěchu. Budme zodpovědní za své vzdělání.

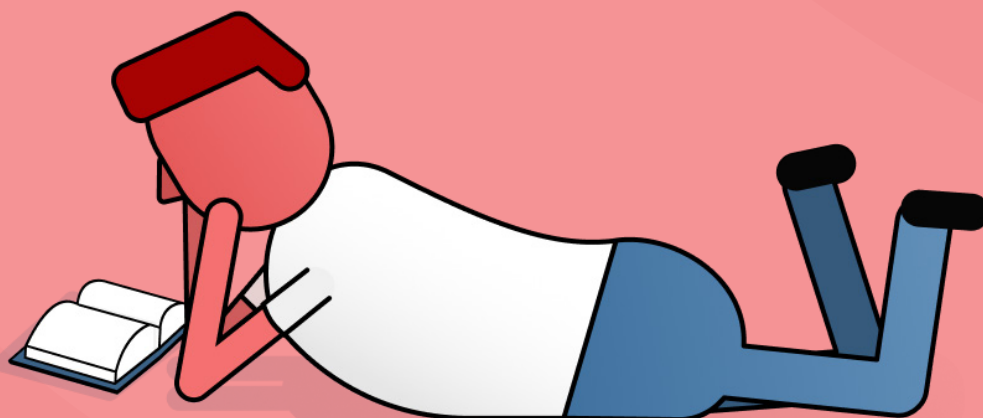
„Synu můj, uč se moudrým býti.“ – Jan Amos Komenský

- anonym

LITERÁRNÍ OKÉNKO

Pro tento díl NOSTu jsem se rozhodl vyzvědět něco o literárním vkusu našich učitelů češtiny. Současná situace zatím bohužel napovídá, že zůstaneme ještě po nějakou dobu doma, a tak doufám, že i Vy si z doporučení našich profesorů něco vyberete a přečtete.

LUKÁŠ KORÁBEČNÝ

Máte nějakou opravdu srdcovou knihu, ke které se rád vracíte?

Konec civilizace, Alchymista, Modlitba za Owena Meanyho.

Co zajímavého jste si během těchto nezvyklých časů přečetl?

Spoustu literárně-teoretických textů – Šest procházek literárními lesy, Zneuznávané dědictví Cervantesovo. Dostal jsem rovněž k zajímavým povídkovým souborům – Stažení z kůže ze tmy vycházíme od Edgara Dutky a Čím se liší tato noc od Ireny Douskové. Přes prázdniny mám v plánu přečíst knihy Metahistorie a Smysl konců, na které se moc těším.

ZUZANA GROHOVÁ

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

Je těžké vybrat pouze jeden titul, takže si dovolím vás zaplavit svými srdcovkami, na které nedám dopustit a které si hodlám sbalit do igelitky, až vyjedu na svou „poslední štačí“ ...

Do mého top listu by definitivně patřila kniha Mistr a Markétka (Michail Bulgakov), dále Hemingwayův Pohyblivý svátek, Na východ od ráje (Steinbeck) a samozřejmě Čechovův Racek. Z českých jednoznačně Hana Androniková a její Zvuk slunečních hodin a v neposlední řadě Zeptej se táty od Jana Balabána.

Jaké nové kousky jste si přečetla v poslední době?

Za poslední rok mne velmi oslovila kniha Možnosti milostného románu od Jana Němce, dále Vrány Petry Dvořákové, Šikmý kostel od Karin Lednické také nebyl špatný. Už teď se těším na soubor povídek Krvavý Bronx a novinku Petry Soukupové – Věci, na které nastal čas.

VILMA VAŠÁKOVÁ

Máte nějakou opravdu srdcovou knihu, ke které se ráda vracíte?

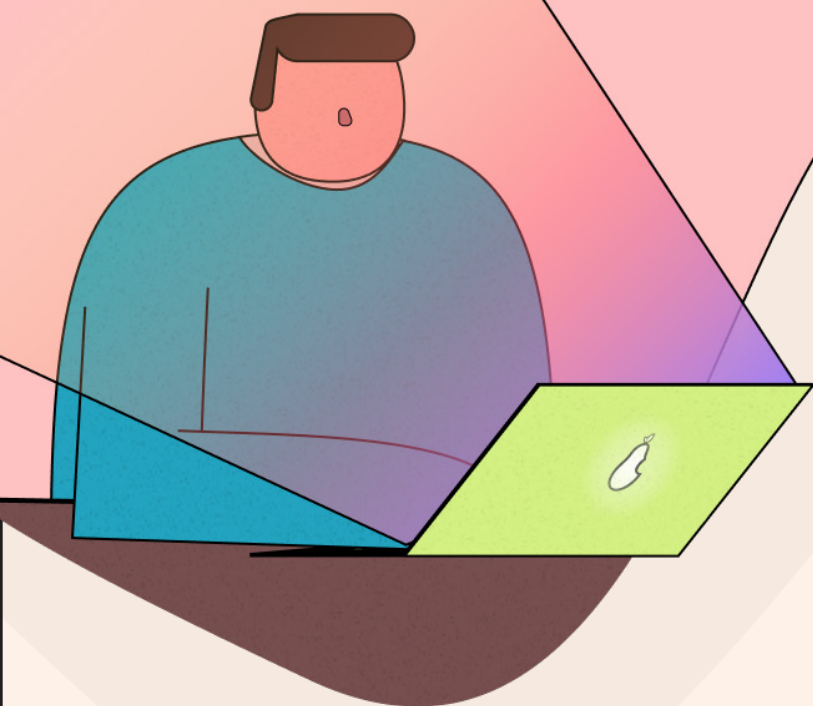
Knih, ke kterým se vracím, je víc, tak jsem docela dlouho rozvažovala, které sem zařadit. Vybrala jsem tyto tři: Nebe nemá dno od Hany Andronikové – protože mám pocit, že to psalo nějaké moje druhé já, jen s větším literárním talentem. Její strachy jsou mými strachy; názory na fungování světa, prožívání porážek, humor, zájem o svět a vztahy, a dokonce i o kvantovou fyziku jsou to, co máme společné. V duchu ji nazývám svou sestrou a vím, že je to velmi troufalé...

Druhou knihou jsou Iluze od Richarda Bacha. „Pokud tvoje štěstí závisí na tom, co dělá někdo jiný, pak máš asi problém,” je pro mě takovou protiváhou Exupéryho lišky. („Stáváš se navždy odpovědným za to, cos k sobě připoutal.”) Vlastně má s Exupérym společné i postavy – letci. No a samozřejmě nemůžu vynechat ani další knihu o letcích – Zemi lidí. Zase Exupéry. Nádherná lekce lidskosti.

A tím se i dostávám ke druhé otázce – Zemi lidí jsem totiž i znovu teď četla. Jen tak by mě to asi nenapadlo, ale potřebovala jsem si ji znovu osvěžit kvůli distanční výuce, a byla jsem za tuhle „povinnost” moc vděčná. A také jsem moc ráda, že existují studenti, kteří si ji ke čtení vyberou. (Tímto zdravím, Ty-víš-koho.)

Samozřejmě toho bylo víc, ale něco zásadně významného jsem v poslední době neobjevila. Kromě tedy odborné literatury, ale ta sem asi nepatří.

————— Matyáš Fuksa

DISTANČNÍ VÝUKA ČI PREZENČNÍ

Pro distanční výuku

Distanční či prezenční, to je oč tu běží. Tuto otázku si pokládá snad každý, hlavně my, studenti. Vyměnili jsme lavice za postel, budíky ze 7:00 na 7:49, sešity za mobily. Vše se muselo s příchodem distanční výuky změnit... k lepšímu?

„Já jsem zastánce distanční výuky!“ Věta, po které se na mě nechápavě dívá téměř každý, komu ji sdělím. Ale ano, věřím na „distančku“. Je cestou ke změně, cestou k lepšímu školství. Už od šesti let jsme povinni se zúčastňovat věcí, které nám nedávají smysl a nikdy je ve svém životě nevyužijeme. Stresujeme se z předmětů, které nás nezajímají, a ty, které ano, nestíháme dostatečně. Tvarujeme se podle potřeb učitelů, namísto svobodného růstu. Nám dětem byla odejmuta čistota a kreativita. Znájí vyučující své studenty a jejich maxima?

„Stýská se mi po kamarádech.“ Na tuto větu odpovím pouze přirovnáním, kterého jsem nabyla na stránkách o svobodě učení: „Je to podobné, jako když zvířátko, které je celý život zavřené v zoo, najednou pustíte do lesa. Neumí se chovat ve svém přirozeném prostředí. Je zvyklé, že mu kamarády zajišťovali ošetřovatelé; že vybírali, koho k němu do výběhu pustí. V lese je ale zvířátek strašně moc a ono v tom neumí žít.“

Distanční výuka nám dává možnost stát se kormidelníkem svého vzdělání. Být pasivním posluchačem, ale i přesto aktivním studentem. Díky této neobvyklé situaci jsme získali čas a volbu. Jistě, stále musíme být v hodinách online a plnit asynchronní hodiny, alespoň se však vše děje v jisté anonymitě a klidu. Alespoň nemusíme přepisovat, nalévat si do hlavy celé knížky a následně je po testu zapomenout. Alespoň jsme si mohli zkusit, co to je relativně dobrovolná školní docházka, alespoň na chvíli v minulém školním roce.

Distanční výuka byla a je zkouškou našeho školství a povinností. Někteří mi budou oponovat a jiní mi můžou dát za pravdu. Tak či onak, každý si z této situace něco odnesl. Cokoliv. Poděkování učitelům, nebo náповědu, jak se vydat jinou cestou.

— anonym

ČNÍ, ENČNÍ?

Proti distanční výuce

V posledních pár dnech, kdy už se pro mě doba strávená před obrazovkou mého počítače zdá neúnosná, mi na mysli vždy vyvstanou ta ona tři známá slova – já už nechci.

Je pravda, že distanční výuka skýtá spoustu výhod, kterých ale za mě není bohužel více než nevýhod. Začala bych už dříve zmíněným časem stráveným u moderních technologií, u kterých, jak víme, naše generace dokáže strávit dost času už sama o sobě. Zvláště teď v zimě, v nouzovém stavu (u některých dokonce v karanténě), kdy prostě nevíte, co dělat. Samozřejmě, kdo chce, jinou zábavu si vždy najde, ale zvláště pokud jste introvert (tak trochu jako já), jistě pochopíte, že mnohem radši zůstanete ve své komfortní zóně v podobě tepla vašeho pokoje s vašimi starými dobrými kamarády na callu. To ale trochu odbíhám.

V mém případě můj den začíná tím, že v podstatě hned po probuzení zapínám počítač (a spolu s ním i písničky, které mám puštěné v podstatě nonstop, za mě jedna z mála výhod distanční výuky), sedám si k němu a odcházím od něj jen v momentech nejvyšší potřeby – jídlo, pití, zase jídlo, no, však to znáte. Je pravda, že synchronních hodin nemáme

tolik, nicméně čas mezi nimi trávím plněním úkolů, zadáním a tak dále. Odpoledne se občas zabývám i jinými aktivitami, nicméně večer k počítači často sedám znova. Vždy samozřejmě s úmyslem plnění mých školních povinností. To se sice ne vždy povede, ale to už je jen detail, že ano.

Co se týče dalšího problému – je to pro mě celkové pochopení látky. Třeba já a matematika jsme byly poměrně dobré známé. Možná skoro až kamarádky. Takové, které se jakž takž znají, vycházejí spolu, ale pár společných setkání za týden je pro ně až až a při více častém kontaktu by dost možná přišlo na lámání chleba. Náš vztah se při distanční výuce ale stočil do velmi zajímavých rovin. Zdaleka si nerozumíme jako dřív a dost to mezi námi skřípe. Takže návrat do školy je jediný způsob, jak to zachránit.

A vůbec, určitě mi dá většina studentů za pravdu, že právě naši kamarádi jsou to, co nám teď nejvíc chybí. Ať už má distanční výuka výhod a nevýhod kolik chce, moji přátelé budou právě to hlavní, co mě vždycky potáhne do školy.

———— Zuzana Šimurdová

Korektura:
Tereza **Danišová**

Design a ilustrace:
Tom **Nguyen**
Andrea **Tomečků**

@studentske_centrum_gfpvm

